

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!!!

Discussie

Orgaan

Uitgegeven door linkse arbeiders.

No. 17

September 1935

NAAR EEN NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING (3de deel).

Klassestrijd en communisme.

Een nieuwe arbeidersbeweging zal in haar propaganda het woord communisme nauwelijks nodig hebben. Dat komt, omdat bij de tegenwoordige situatie het communisme niet in de eerste plaats een nieuw economisch systeem is, waarbij het privaat-bezit aan productiemiddelen is opgeheven, maar omdat het communisme in zijn diepste wezen daar ver boven uit gaat. Of eigenlijk: het nieuwe economische systeem is slechts één bepaalde kant, is tenslotte niet meer dan het middel, om het communisme als samenleving mogelijk te maken. Het communisme is feitelijk het beheerschen van alle maatschappelijke krachten door de menschen zelf. Zoals de natuurwetenschappen door middel van de techniek de natuurkrachten onderworpen hebben, zoo moet de menschheid de maatschappelijke krachten, die haar nu als een blind proces teisteren, onderwerpen. De menschen zelf moeten alle maatschappelijke krachten leiden en beheeren. Dat beteekent, dat alle functie's in het maatschappelijk leven door de massa's zelf moeten worden uitgeoefend. Het beteekent, dat de organen, die de massa's daartoe scheppen, DIRECT uit hen zelf voortkomen, het zijn de arbeidersraden. Maar tevens ligt hierin besloten, dat de massa's daarmee ZELF uitvoeren, wat ze in onderling overleg besloten hebben. De scheiding van "wetgevende en uitvoerende macht" valt daarmee weg. De leiding van de maatschappelijke krachten gaat op de menschen direct over. Of met andere woorden: de doorvoering van het communisme is niets anders dan de doorvoering van de arbeiders-democratie. Het beheeren van de economische maatschappelijke krachten verschijnt hierin als een onderdeel van het communisme, als een vanzelfsprekendheid, die nauwelijks afzonderlijk genoemd behoeft te worden.

Zoo gezien, begint de ontwikkeling van het communisme niet pas, als de arbeiders de macht veroverd hebben en dan een nieuwe ordening van het bedrijfsleven doorvoeren. De ontwikkeling van het communisme begint nu reeds, op de huidige dag, waar de arbeiders in de klassestrijd hun eigen lot in handen nemen door onder eigen leiding te strijden. Daar verwezenlijkt zich de arbeiders-democratie, die de maatschappelijke krachten in eigen beheer neemt. De groei van het communisme is

daarom niet anders dan de groei van de zelfbeweging der massa's. Het is het ontwikkelingsproces van de arbeiders-democratie. Het is het ontwikkelingsproces, waarin de massa's hun eigen klassekrachten leeren leiden en beheeren. Is het communisme zoo ver gegroeid, dan eerst kan de proletarische klasse de economische maatschappelijke krachten leiden en beheeren. Eerder niet. Men gebruikt dikwijls het woord van Marx, dat een nieuwe maatschappij wordt geboren in de schoot der oude. Voor ons beteekent dit alleen, dat de zelfbeweging der massa's steeds meer tot levensbeginsel dezer massa's wordt, dat de klasse groeit van een klasse op zich zelf tot een klasse voor zich zelf, dat de klasse bewust haar eigen krachten heeft leeren aanwenden.

Hiermee is het communisme op zijn eenvoudigste en meest wezenlijke formule teruggebracht. Het is voor ieder arbeider direct te begrijpen, al zal hij de praktische doorvoering ten zeerste betwijfelen. Tegelijk wordt daarmee duidelijk dat de arbeiders-democratie niets anders is dan de dictatuur van de arbeiders, of de z.g. dictatuur van het proletariaat. En tevens blijkt daaruit, dat de arbeiders-democratie niets te maken heeft met het stembiljet van het "algemeene kiesrecht". De verdediging van het algemeene kiesrecht als een verdediging van onze democratische rechten voor te stellen, beteekent daarom niets anders dan een inzicht in onze werkelijke democratische rechten verhinderen.

Dat de massa haar eigen klassekrachten leert leiden en beheeren is geen kwestie van propaganda. Het is de harde praktijk van het leven, die de massa's in deze richting gaat dringen. De "democratische periode" is praktisch internationaal afgesloten. Legale organisatie's kunnen alleen nog trachten, opkomende klasse-actie's zoo spoedig mogelijk te dempen. In een reeks van nederlagen bevrijdt de arbeidersklasse zich van deze "leiding".

In deze verhoudingen ontstaat tevens een nieuwe arbeidersbeweging, die op geheel nieuwegrondslagen rust. Het zijn kleine illegale groepen, die het wezenlijke van de bevrijdingsstrijd in de zelfbeweging der massa's zien. Daarom willen ze nooit macht voor hun "partij" of groep. Niet hun organisatie moet sterk worden, maar hun KLASSE.

Ondertusschen is de groei naar de zelfbeweging der massa's een langdurig proces, dat zich in een hol van verschrikkingen voltrekt. Want nog nooit in de geschiedenis der menschheid stond een klasse tegenover zoo'n machtige vijand, nog nooit tevoren tegenover zoo'n moordende macht, nog nooit voor zoo'n omvangrijke, alles omvattende taak: het beheerschen van alle maatschappelijke krachten in de wereld. En toch moet de arbeidersklasse deze geweldige strijd voeren, omdat die strijd onvermijdelijk is, en omdat geen andere macht dat kan. Want de maatschappelijke krachten der kapitalistische maatschappij bedreigen de heele menschheid met vernietiging. De heele menschheid ziet met angst en beven de naderende massa-moord van de gifgassen-oorlog; het resultaat van ongebreidelde, ongetemde, onbeheerschte, maatschappelijke krachten. Er is niemand, die deze massa-moord wil, en tegelijk is iedereen er van overtuigd, dat hij angstig dicht naderbij is en tenslotte als een onafwendbaar onweer losbreekt. Het is een waanzin, die niemand wil en met de zekerheid van een natuurramp over de wereld giert. Dat zijn de onbeheerschte krachten. En omdat dit zoo is, daarom gaat de strijd om de beheersching der maatschappelijke krachten voort. Ook al zijn na de tweede wereldoorlog heele of halve volken volkomen uitgeroeid, dan staat nog steeds de beheersching der maatschappelijke krachten als onopgelost probleem, waarmee een 3e en een 4e wereldoorlog aan de gezichtseinder opduiken. Daarom is de beheersching der maatschappelijke krachten HET probleem van deze en van de komende tijd.

De arbeidersklasse alleen en alleen de arbeidersklasse met haar millicenen-macht kan deze taak vervullen. Alleen de arbeiders- klasse! Want het belangrijkste deel van het beheerschen der maatschappelijke krachten ligt in de baan van het beheerschen der productieve krachten, waarbij het om nieuwe bewegingswetten voor de ontwikkeling der maatschappelijke productie zelf gaat. Daarom kan het alleen een PRODUCTIEVE klasse zijn, die deze krachten ZELF beheerscht. Dat is alleen de arbeidersklasse.

De arbeidersklasse alleen! In de tegenwoordige tijd van machtelooheid richten de sociaal-democratische partijen en de buitenlandse filialen van het Russische staatskapitalisme zich tot de middenstand en de intellectueelen, om deze in de strijd om de beheersching der productiekrachten te betrekken. Ze zoeken hulp, waar deze niet te vinden is. Eerstens behooren ze voor een goed deel NIEF tot een productieve KLASSE en ten tweede leven ze voor zoo ver ze van de handel leven of de z.g. "vrije beroepen" uitoefenen, van de meerwaarde, die door de productieve massa's worden voortgebracht. Hun pogingen tot beheersching der maatschappelijke productiekrachten kunnen daarom het raam van het kapitalisme, van de loonarbeid, niet doorbreken. Het kan daarom alleen leiden tot de pogingen tot de maatschappelijke beheersching in de vorm van het nationaal-socialisme, de nationale ordening der productieve krachten. Of anders gezegd: tot scherpere tegenstellingen der productieve krachten in internationale maatstaf, tot wereldoorlogen.

De arbeidersklasse, die alle meerwaarde voortbrengt, kan daarom alleen de bron van de meerwaarde sluiten en nieuwe bewegingswetten voor de maatschappelijke productie geven. Zeker worden ook de middenklassen en intellectueelen door de onbeheerschte maatschappelijke krachten met vernietiging bedreigd. Maar nooit kunnen ze als klasse een hulptroep vormen voor de doorvoering van nieuwe bewegingswetten van de maatschappelijke productie, omdat ze zelf van de meerwaarde leven. Zeer zeker kunnen een groter of kleiner aantal personen uit deze klassen naar de arbeiders overloopen. Maar de eerste voorwaarde daartoe is, dat de arbeidersklasse ZELF een machtsfactor is. Als de middenstand en de intellectueelen zien, dat een NIEUWE, enorme maatschappelijke kracht op gaat treden in de vorm van machtige, strijdende arbeidersmassa's, dan eerst zullen verscheidene van de intellectueelen en middenstanders zich op deze nieuwe kracht oriënteren. Eerder niet. Het zoeken van aansluiting bij de middenstand of bij de intellectueelen voert daarom juist tot het tegenovergestelde van wat er mee bedoeld wordt. De arbeidersklasse heeft trotsch op haar vaandel te schrijven: De arbeidersklasse alleen en alleen de arbeidersklasse! Daarmee worden dan pas de voorwaarden gelegd tot het "overloopen" van belangrijke groepen uit de intellectueelen en de middenstand. Klassemacht moeten we hebben! Klassemacht!

Een kameraad aan de Rijswijksche zendt ons het volgende artikel:

V R I J H E I D !

Wij allen voor de vrijheid geboren, moeten het leugennet doorboren. Wij kunnen nu niet stillen staan en onze vrijheden zien vergaan. Maar geef de dictatuur nu ook geen kans want dan verlies je je vrijheidskans. Wil je je werkelijk bevrijden gaan? Kom dan niet met nieuwe heerschers aan.

De bevrijding van de enkeling is de voorloper van de bevrijding van allen, want wanneer wij niet onszelf eerst vrijmaken zijn wij slechts geschikt tot bruikbaar materiaal voor anderen; en 't is toch zo logis: materiaal is er om gebruikt te worden! Willen wij ons dus vrijmaken moeten wij ten eerste geen materiaal meer zijn, maar zich zelf bevrijdende individuen. Dit zal toch de eerste stap naar de algemene bevrijding moeten zijn. We moeten bij de zelfbevrijding goed opletten, want er zijn heel vele die de vrijheid willen, ik bedoel hier de dictatuurvoorstanders, ook zij willen de vrijheid, maar deze mensen vergissen zich, omdat het wezen van de dictatuur onderdrukking is zijn deze mensen in tegenstelling met zichzelf en brengen de mensheid niet vooruit maar bestendigen het wezen der onderdrukking - wat dictatuur is - door hun tegenstrijdige handelingen en scheppen zoo de mogelijkheid van nieuwe onderdrukkingsvormen.

Waar dus het wezen van de dictatuur onderdrukking is, kunnen wij de dictatuur ook niet als waarden tot vrijmaking beschouwen, en moeten wij de dictatuur als middel tot vrijmaking - ook wanneer ze wordt gepreconteerd door onderliggende groeperingen - afwijzen! Want als een van de onderliggende groeperingen zich ontworstelt uit de greep van de bovenliggende groepen en ze behoudt de dictatuur als middel en ze bevestigt dan haar macht, dan is er in wezen niets veranderd, alleen haar uiterlijke vorm kan van zwart tot rood, of tot zwart-rood zijn overgegaan, maar de onderdrukking gaat gewoon door en de vrijheid blijft in 'n ijzige omknelling. Zij, die nu de dictatuur als een middel ter bevrijding aanbevelen, zien de tegenstelling - vrijheid of onderdrukking - niet, of.... wat erger is: zij hebben doelbewust de verheffing van zich zelf op 't oog ten koste van het bruikbare materiaal, de domme massa!

Zij, die de verheffing van allen voorstaan, kunnen nooit medewerken aan een of andere dictatoriale macht te bevestigen, want anders werken zij mede de elende der onderdrukking te bestendigen tot in 't oneindige. Wij zijn nu in de laatste etape tot het jaar 2000, reeds hebben wij allerlei vormen van onderdrukking doorgemaakt, zouden wij het nu niet eens met de vrijheid kunnen proberen? De woorden van Domela Nieuwenhuis blijven nog altijd in het teken des lichts staan: "De lucht is vrij, het licht is vrij, opdat 't ook de mensheid zij, daar moeten wij naar streven!"

Het artikel van deze kameraad geeft aanleiding tot een uiteenzetting onzerzijds, van wat wij onder proletarische dictatuur verstaan. Eerst echter zullen wij trachten het begrip vrijheid te ontleden zoals onze inzender zich deze voorstelt (of niet voorstelt). Met bovenstaand artikel geeft hij blijk niet veel te begrijpen van de maatschappelijke verhoudingen, hetgeen reeds blijkt uit de aanhef van zijn betoog. De bevrijding van de enkeling - zoo zegt hij - is de voorloper van de be-

vrijding van allen. Wij moeten geen materiaal meer zijn, maar zichzelf bevrijdende individuen.

Wat onze inzonder doet is de strijd der arbeidersklasse uit de sfeer der realiteit halen en in die van de ethiek en het idealisme plaatsen.

Wat is het kenmerk van de maatschappij? Dat er klassen zijn: een heerschende en een overheerschte. De bourgeoisie onderdrukt de arbeider niet als individu, zij overheerscht de arbeidersklasse als klasse. Daarom kan ook het individu zich niet bevrijden; geen mensch kan zich zelfstandig aan de heerschende productieverhoudingen onttrekken. Ook dat kan slechts de arbeidersklasse als klasse.

Vrijheid is een veel gebruikt en veel misbruikt woord, en ook de begrippen hierover lopen sterk uiteen. Zoo ziet de een de vrijheid in de toepassing der burgerlijke democratie, de ander ziet als hoogste uiting van vrijheid het zichzelf vrijwillig binden aan het algemeen belang. Absolute vrijheid bestaat niet; zij bestaat ook niet in de communistische samenleving. Daarentegen bestaat wetmatigheid, zoowel in het kapitalisme als ook in het communisme. De kapitalistische bewegingswetten leiden tot crises, oorlog, geweldige opstapeling van rijkdom aan de eene kant, tot afschuwelijke armoede aan de andere kant. De arbeidersklasse kan het kapitalisme vernietigen, maar zal daar dan de economische wetmatigheid van het communisme voor in de plaats moeten stellen. Vrijheid is dus een zeer betrekkelijk begrip. Ook in het communisme zal het individu zich aan de economische wetmatigheid hebben te onderwerpen. Dit is het wezen der proletarische dictatuur. Wij vinden deze stelling uitstekend geformuleerd in "De Grondbeginselen der Communistische Productie en Distributie" (Uitgave van de Groep van Internationale (Raden)Communisten) en citeeren dit hoofdstuk daarom woordelijk: (blz. 146-147).

DE ECONOMISCHE DICTATUUR VAN HET PROLETARIAAT.

Ten slotte moeten we nog een enkel woord wijden aan de dictatuur van het proletariaat. Deze dictatuur is voor ons een vanzelfsprekendheid, iets waarover men feitelijk niet in het bijzonder hoeft te spreken, omdat de doorvoering van het communistisch bedrijfsleven niets anders dan de dictatuur van het proletariaat is. De doorvoering van het communistisch bedrijfsleven wil niet anders zeggen, dan de afschaffing van de loonarbeid, de doorvoering van h e t g e l i j k e r e c h t voor alle producenten op de maatschappelijke voorraden. Dat is de opheffing van alle voorrechten van bepaalde klassen. Het communistisch bedrijfsleven geeft niemand het recht, zich te verrijken ten koste van de arbeid van anderen. Wie niet werkt, zal niet eten. De doorvoering van deze beginselen is in het geheel niet "democratisch". De arbeidersklasse voert het door in de heftigste, bloedige strijd. Van een "democratie" in de zin van de samenwerking der klassen, zoals we deze op het oogenblik in het parlementaire- en vakvereenigingsstelsel kennen, kan daarbij geen sprake zijn.

Bekijken we deze dictatuur van het proletariaat echter vanuit de omvorming der sociale verhoudingen, vanuit de wederkeerige betrekkingen der menschen, dan is deze dictatuur de werkelijke verovering van de democratie. Het communisme wil niet anders zeggen, dan dat de menschheid tot een hogere cultuurtrap overgaat, doordat alle maatschappelijke functies onder de directe leiding en controle van alle werkenden komt te staan, die daarmee hun eigen lot in handen nemen. Dat wil zeggen:

de democratie is tot levensbeginsel van de samenleving geworden. Daarom is een wezenlijke democratie, die haar wortels vindt in het beheer van het maatschappelijk leven door de werkende massa's precies hetzelfde als de dictatuur van het proletariaat.

Het was alweer aan Rusland voorbehouden, om van deze dictatuur een karikatuur te maken, door de dictatuur van de bolsjewistische partij voor de dictatuur van de proletarische KLASSE uit te geven. Daarmee wordt de deur voor een werkelijke proletarische democratie, het beheer en de leiding van het maatschappelijk leven door de massa's zelf, gesloten. De dictatuur van een partij is de vorm, waarin de dictatuur van het proletariaat in werkelijkheid wordt verhinderd.

Naast de sociale beteekenis van de dictatuur vatten we zijn economische inhoud in het oog. Op economisch gebied werkt de dictatuur zich zoodanig uit, dat hij de nieuwe maatschappelijke regelen, waarnaar het bedrijfsleven verloopt, tot algemeene geldigheid brengt. De arbeiders kunnen alle maatschappelijke werkzaamheden zelf bij het communistisch bedrijfsleven inschakelen, door zijn beginselen te aanvaarden, door de productie voor de gemeenschap, onder verantwoording aan de gemeenschap, door te voeren. Alle te zamen voeren de communistische productie door.

Het ligt voor de hand, dat verschillende deelen van het boerenbedrijf zich niet direct naar de regels van het communistisch bedrijfsleven zullen voegen, dat is, zich niet bij de communistische gemeenschap aansluiten. Ook is het waarschijnlijk dat verschillende arbeiders het communisme dusdanig zullen opvatten, dat ze de bedrijven wel zelfstandig willen beheeren, maar niet onder controle der samenleving. In de plaats van de private kapitalist van vroeger treedt de bedrijfsorganisatie als "kapitalist" op.

De economische dictatuur heeft daarbij de bijzondere functie het bedrijfsleven naar de algemeene regels te ordenen, waarbij de maatschappelijke boekhouding in het algemeene girokantoor een belangrijke functie vervult. In de maatschappelijke boekhouding vinden we de registratie van de goederenstroom binnen het communistisch bedrijfsleven. Dat wil niet anders zeggen, dan dat degenen, die niet bij de maatschappelijke boekhouding zijn aangesloten ook geen grondstoffen kunnen krijgen. Want in het communisme wordt niets "gekocht" of "verkocht". De producenten kunnen alleen goederen en grondstoffen van de gemeenschap krijgen ter verdere distributie of ter verdere bewerking. Wie zijn arbeid echter niet in het maatschappelijk geregelde arbeidsproces wil inschakelen, sluit daarmee zich zelf van de communistische gemeenschap uit. Zoo voert deze economische dictatuur tot een zelforganisatie van alle producenten, ongeacht of dat klein- of grootbedrijf is, of het industrieel of agrarisch is. Deze dictatuur heft zich zelf ook inderdaad direct op, zoodra de producenten hun arbeid bij het maatschappelijk proces inschakelen en werken onder de beginselen van de afschaffing der loonarbeid en maatschappelijke controle. Dit is dan ook een dictatuur, die inderdaad vanzelf "afsterft", zoodra het heele maatschappelijke leven op de nieuwe grondslag van de afschaffing van de loonarbeid staat. Het is tevens een dictatuur, die zich niet op de punt van de bajonet voltrekt maar die door de economische bewegingswetten van het communisme wordt doorgevoerd. Niet "de staat" voert deze economische dictatuur door, maar iets dat machtiger is dan de staat: de economische bewegingswetten.

B E R I C H T A A N O N Z E L E Z E R S

Wat wij in het vorig Discussie-orgaan reeds als een mogelijkheid vermeldde, heeft zich intusschen reeds bewaarheid. De politie heeft ons de colportage aan het stempelbureau Bilderdijkade geweldig moeilijk gemaakt.

Voor ons is dit verschijnsel niets bijzonders. Hand in hand met de verscherpte politieke strijd, met de oorlogsvoorbereiding, gaat het fasceeringsproces van het staatsapparaat. Met de motiveering van het handhaven der orde, maakt de bourgeoisie elke revolutionaire propaganda onmogelijk, althans tracht dit te doen. In deze tijd van verscherpt oorlogsgevaar ziet men opnieuw het verschijnsel van een grenzeloze nationale ophitsing naderbij komen. De massa's moeten bereid gemaakt worden zich voor de imperialistische belangen van het grootkapitaal te laten afslachten.

Vandaar de verscherpte maatregelen tegen de revolutionaire propaganda; vandaar ook de bescherming der fascistten door de politie. Beschermd door de politiemacht trekken deze heeren de arbeiderswijken in, waarbij het hun niet zoo zeer om verspreiding van lectuur, dan wel om het uitlikken van relletjes te doen is, hiermede aan de bourgeoisie de welkome aanleiding tot een colportageverbod verschaffend. Ook zonder deze aanleiding zou dit wel gekomen zijn, dus verrast ons dit optreden niet. Wij hebben voor de democratische rechten niet zooveel waardeering, omdat wij weten dat deze precies zoo ver gaan als de bourgeoisie toestaat.

Intusschen achten wij het van het grootste belang, dat onze propaganda onder de menschen blijft komen. Wij moeten echter onze basis verleggen door zooveel mogelijk abonne's te winnen. Diegene die dus prijs stelt op een regelmatige ontvangst van het discussie-orgaan, verzoeken wij, zich op te geven als abonne aan een der verspreiders. Tevens kunnen zij die met ons sympathiseeren zich verdienstelijk maken door meerdere exemplaren van ons te betrekken en deze door te geven.

Wij vestigen er de aandacht op, dat bij de verspreiders van dit Discussie-orgaan de nieuw verschenen brochure:

ETHIEK EN SOCIALISME

(door Ant. Pannekoek)

een herdruk van een in 1907 verschenen brochure, verkrijgbaar is. Deze brochure bevat tevens een herdruk van het in 1919 in de "Nieuwe Tijd" afgedrukte artikel: "Het historisch materialisme".

De brochure, (uitgave G.I.C.) kost 10 cent.

Inhoud:

Ethiek en Socialisme.....Inleiding.

De ethiek van Kant.

Het Historisch Materialisme.

Het wezen der ethiek volgens Dietzgen.

Het Historisch Materialisme

Tenslotte herinneren we er aan, dat de "GRONDBEGINSELEN DER COMMUNISTISCHE PRODUCTIE EN DISTRIBUTIE" bij ons verkrijgbaar zijn tegen de prijs van 50 cent.

